

Подем

бр.62/ 1 ноември 2022г.

Издание на ПГ „Васил Левски“ – Ямбол

„Учението е приключение и ми се иска децата да не забравят това!“

Зад името Донка Атанасова се крие усилен труд, професионализъм и най-вече обич към децата. Тя е директор от три години и под нейното ръководство ПГ „Васил Левски“, е едно от най-желаните училища в град Ямбол.

ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ :

Как избрахте професията учител?

Още от ученическите ми години знаех, че искам да стана учител най-вече по история.

Кое харесвате повече- да сте учител или директор?

Да съм директор определено. За скромния си тригодишен стаж като директор на учебно заведение успях да извлека немалко поуки. Споделянето и доверието трябва да са в основата на всичко. Вратата на директора трябва да е широко отворена за разговори с ученици, родители и колеги. Минус на позицията директор е малкият брой часове, в които имаш възможност да си близо до учениците си, както и огромната работа с безброй документи. Най-големият плюс да работиш в училище, е зареждането с положителна енергия от децата. Те са носители на добро настроение.

Чувствате ли професията учител като призвание?

Да бъдеш учител е професия, която изгражда основите на възпитанието и разбирането за света при младите хора. Това само по себе си е една важна и благородна работа, изискваща обич и себераздаване от тези, които са приели мисията да изграждат и насърчават ползотворни личности в обществото. Учителската професия е една от най-благородните. Да си учител, е призвание и не всеки може да го носи у себе си. Най-важното е да научим децата да бъдат щастливи.

Какво е да сте директор на училище?

Всеки ден е различен и изпълнен с решаването на много задачи, организиране на срещи, изпълнение на планове и програми, провеждане на събития и

решаване на проблеми. Работният ден често излиза извън рамките на работното време. Това е така, защото директорът има много задачи. Той носи цялата отговорност за успехите или неуспехите на училището, което управлява. Най-важното е, че е необходимо директорът да бъде част от деня на учителите и децата.

Какво можете да ни разкажете за знамето реликва?

Всъщност, открих знамето съвсем случайно докато разчиствах.(повече за знамето можете да прочетете от статията)

Какво е Вашето хоби?

Обичам да гледам документални филми и да чета книги.

Кои са любимите Ви държави, които сте посещавали?

За мен, като географ, всяка страна има своите природни красоти и исторически забележителности, които я правят уникална, така че не мога да кажа коя е любимата ми страна.

Кои книги бихте препоръчали?

“Дипломацията” на Хенрих Кисинджър е чудесна книга и също много обичам да чета биографиите на велики личности.

Какво мислите за вестника, който ще издадем?

Безкрайно съм щастлива, че се възстановява издаването на вестник “Подем” на ПГ “Васил Левски”, с това продължаваме една традиция. Разбира се, децата с желание и ентузиазъм прегръщат тази идея. Ала само един учител знае колко хаос може да предизвика подобна “свободна” дейност. Всъщност, тя изисква двойно повече организация и предварителна подготовка. Първата и най-важна стъпка е учениците да разберат каква е идеята, какъв е нейният смисъл и...разбира се, да я харесат и да осъзнаят, че тя ще развие безценни умения у тях.

Как виждате бъдещето на ПГ „Васил Левски“?

Профилирана гимназия “Васил Левски” е лидер и модел за образованието в България. Ще продължаваме да подготвяме новатори, амбициозни и предприемчиви млади хора с мисия да работят за обществото ни и за България.

Какъв съвет бихте дали на всички ученици? Учението е приключение и ми се иска децата да не забравят това!

80 ЛЕТА ОТ 61 ДО 62

или Как се ражда един вестник

В периода 1936-1943 г. Ямболска девическа гимназия „Васил Левски” издава свой собствен вестник, наречен „Подем” и от него излизат 61 броя. Редовен сътрудник на „Подем” със своите стихотворения е известният поет Радой Ралин.

Днес, почти 80 години и 10 директори по-късно, ученици от ПГ „Васил Левски” подновяват своя орган и издават 62-рия брой на „Подем” по случай Деня на народните будители, като се надяват той да стане поле за изява на талантиливи ученици от гимназията и града.

МОИТЕ БУДИТЕЛИ

За днешния празник редакторите на „Подем” Ви поздравяват с обръщение от 2018 г. на известния писател Георги Господинов, учил в нашата гимназия: „Моите будители. Най-напред тези, които ме научиха да чета и пиша – дядо ми, с един химически молив в полето на вестника, (езикът ми беше син като на таласъм), баба ми с историите, родителите ми и първите учители. Цялата българска литература, първата книга, която намехих вкъщи, Записки по българските въстания, опърпана, с липсващи първи страници. После Вазов и Яворов, двамата големи, които съчиняват сънищата и безсънищата на цял един народ.

УЧЕНИЧЕСКИ СЪВЕТ 2022/23

Ученическият съвет на Профилирана гимназия „Васил Левски” за новата учебна година вече е съставен. Вижте кой беше избран за председател и кога ще е дългоочакваният

История на профилирана гимназия „Васил Левски“ град Ямбол

През 1888/89 година Първото девическо училище в Ямбол, създадено благодарение на Добри Чинтулов (от 1861 година вече взаимно, а от 1885 основно), става днешната гимназия "Васил Левски". През 1904 година класното училище прераства в Непълна девическа гимназия (до IX клас вкл.) и така то става първата гимназия в града за много години нататък, което пък е причина ямболии да я наричат и до ден днешен „Гимназията“.

1 ноември –

Денят на народните будители

Денят на народните будители е един от най-българските празници. Първи ноември е ден на почит към всички дейци на духа, които със слово и дело пробуждаха българския народ през годините на изпитания. Това е празник и на всички, които продължават тяхното дело и днес. Защото всяка епоха е имала и ще има своите будители, водещи народа към знание, просветление и духовно въздигане.

Датата 1 ноември не е случайно подбрана - това е денят на почит към делото на Свети Иван Рилски, небесния закрилник на българския народ. През 1922г. Народно събрание приема допълнение към Закона за празниците, в което се казва: „Първи ноември да се празнува като всенароден празник на заслужилите българи... Да стане един постоянен национален празник в памет на всички труженици за българското национално и просветно културно възможване и преуспяване...“

През 1917 година гимназията се смесва с Ямболското мъжко педагогическо училище и е преименувана на Смесена педагогическа гимназия. След кървавия бунт от Септемврийското въстание тя е закрыта до 1937г., когато се разделя на Мъжка гимназия „Иван Райнов“ и Девическа гимназия „Васил Левски“. През 1950 г. се забранява отделното девическо образование и това води до Втора смесена гимназия „Васил Левски“.

През 1963 година тя става Втора политехническа гимназия или още наричана от ямболии – ПГ-то.

От 1967 до 1971 г. се строи новото крило на училището и се създава Математическа гимназия „Атанас Радев“

От 1 ноември 1923г. с указ на цар Борис III денят е обявен за национален празник. Чества се много тържествено във всички земи, населени с българи.

След 1945г. празникът е забранен от БКП. След дълго прекъсване традицията на празника е възстановена през 1992г. от 36-то Народно събрание.

На 1 ноември България се прекланя пред своите будители. Пред ония достойни нейни синове, които изковаха от словото най-мощното оръжие и промениха съдбата на цял един народ. Имената на Паисий Хилендарски, Софроний Врачански, Неофит Бозвели, Иларион Макариополски, Георги Раковски, Петко Славейков, Добри Чинтулов, Любен Каравелов, Христо Ботев, Васил Левски са запечатани навеки в народната памет. Българският народ е издигнал в култ тяхната жертвеност пред олтара на родината. И е създал един прекрасен празник – Ден на народните будители - за да грее в народната памет жаравата от образи на творци и крепители на българската духовност.

Поклон пред българските будители!

Знаме реликва

Наскоро в дирекцията на ПГ „Васил Левски“ щастлива случайност доведе до откриването на една 84-годишна ценност, чиито дири са напълно изгубени през знаменателната 1989г. Това е знамето на Ямболската девическа гимназия (ЯДГ) „Васил Левски“, както се нарича от 1937 до 1951г. сегашната Профилирана гимназия „Васил Левски“. Това знаме е същинско бижу-истинско произведение на изкуството. Дело е на специалиста-художник Георги Т. Лозев (1904-1987г.), за когото (поне за сега) не могат да се открият биографични подробности. 33-годишният по онова време творец с огромна вещина върху плътна коприна (74 на 72см.) с две лица е извезал: от едната страна върху бяло-зелено-червен фон (т.е. точно като националния ни флаг) по много оригинален начин инициалите „ЯДГ“ в кръг, покрай който е избродирано „Василь Левски“, а под кръга върху долната

(червена) третина на плата е извезана датата на първия учебен ден за ЯДГ – „15. IX. 1937г.“. Другото лице на знамето е с изцяло пурпурен фон, като и четирите краища са богато украсени с елементи, взаимствани от старобългарското везбарско изкуство. Средата на пурпурното лице е заета от голям кръгъл зелен венец, обвит на пет места от националния ни трибагреник. В самия център върху житни класове (ръкойки) е положена разтворена книга, върху която е поставено паче перо, като тази композиция се оживява от сияйна светлина, изобилно струяща от пламъка на вощеница (т.е. восъчна свещ). Над цялата тази композиция е извезано в полукръг „Чрезъ просвета за България“.

Знамето реликва бе възстановено и сега заема своето достойно място при всички тържества на ПГ „В. Левски“.

УЧЕНИЧЕСКИ СЪВЕТ

Ученическият съвет на Профилирана гимназия „Васил Левски“ стартира своята дейност за новата учебна година. За негов председател беше избрана за трети пореден път *Мариета Колева* (XII „А“). Членовете на „парламента“ утвърдиха Плана за дейността през учебната 2022/2023г. Първата задача на председателя беше да стартира организацията за традиционния Коледен бал на гимназията, който от две години насам бе отглаголен поради пандемичната обстановка от COVID-19. Ученическите представители с радост съобщават, че интересът към събитието е огромен. Към момента няма изгледи за обявяване на карантина и затова един от най-хубавите празници на гимназията със сигурност ще се състои.

Запазената дата за бала е 19 декември 2022 година, а мястото – ресторанта на хотел „Гунджа“ – Ямбол.

Миналогодишният ученически съвет заедно с Директора на гимназията г-жа Д. Атанасова и част от преподавателите на гимназията, 23 февруари 2022 г., Ден на розовата фланелка

Участия в състезания и олимпиади

Отборът на ПГ „В.Левски“ завоюва второ място на турнира по утринна гимнастика, който се проведе на 02.10.2022г.

Първо място на общинското състезание по футбол /10.05.2022г./

Първо място на общинското състезание по баскетбол /възрастова група 8-10 клас/ и Второ място във възрастова група 11-12 клас.

Първо място на регионално състезание по информационни технологии „Джон Атанасов“ с участник Даниел Кунчев.

Национално състезание по ИТ и визуални изкуства „Аз мога и тук сега“ в град Девин. Емили Найденова взе трето място в категория „Фотография“.

Отличия в международния конкурс „Марто и Алберто Иполито“ Италия за :

Елица Киндалова – 10а специална награда за къс разказ.

Мелани Маринова – 10в клас награда за поезия „Катя Пангалова“

Ивон Колева - почетен медал за поезия.

Камелия Георгиева 12в – почетна грамота

Първо място за Радостин Иванов 12г в състезанието, организирано от Факултет „Техника и Технологии“

Конкурс за есе на Великотърновски университет:

Александрина Драганова - 10а първо място

Никол Колева – 10а второ място

Магдалена Йовчева – 10а трето място

АЗ СЪМ ИЗБОР

На тати
 Аз съм капчица сълза.
 Тя ме гледа с очите ти и говори с гласа ти.
 Завита със спомени, аз сънувам света,
 в който сме пак заедно.
 ...Но животът ме събужда.
 И аз отново ставам болка.
 И въпрос, изгубил отговорите.
 Самота съм, тате. И слабост. Тогава се връща
 сълзата,
 с която прегръщаш сърцето ми.
 И аз ставам избор, тате:
 да стопля света, в който те няма,
 с обич. За да те имам и в дните си –
 твоето продължение...
Мелани Маринова от 10 в клас
Награда за стихотворение
на международния конкурс
„Марто и Алберто Иполито“, Италия

„Есенно настроение“
 фотограф Габриел Балчев

СВОБОДАТА

„И ние сме хора и искаме да живеем човешки: да бъдем напълно свободни в земята си...“

Свободата като цяло е рамка на човешкия живот, в която да се движим, карма и Божия присъда – защото човекът винаги е осъден да избира, винаги е принуден да бъде свободен. Всеки опит да бъде отнета нечия свобода при знанието, че тя е дадена свише, е вървене срещу Вселенските закони. Има много видове свобода и всеки един от тях е толкова важен за живота, колкото духът е за нечие тяло, защото „живот без свобода е като тяло без дух“... Всеки иска да бъде свободен, но ние трябва да знаем всъщност, че „докато всички не са свободни, никой не е свободен“. Свободата е дадена на всеки, трябва да има свобода на рода – трябва да има национална свобода и за нея трябва да се воюва всеки ден. И наново от всяко поколение.

Националната свобода е идеал, в името на който България отдава хиляди свои чедра. Свободата със сигурност е противоречиво понятие. Тя е едновременно безценна и толкова скъпа! За нея е плащано, плащано, плащано... Жертви, жертви и пак жертви и все още не можем да я изплатим. Толкова пламенни духове, „скрити вопли“, горещи сълзи и огнени сърца, обединени от идеята за постигането на Божието благо, си отиват. Защото да се бориш за нещо, което ти се отнема от човеци, а ти е дадено отгоре, е трудно. Защото трябва да се извоюва. Изисква исполински сили и божествена енергия, виждане за свободата и поглед към истината. Васил Левски, или както го нарекли още тогава – Апостола на свободата, се превръща в икона на българската национална свобода. Вечно е жив и винаги е с нас. Всеки ден го избираме отново и отново, защото той ни учи, че „за живот и свобода е достоен само този, който всеки ден влиза в бой за тях“.

Наистина свободата е скъпа. Но може ли, за да бъдат свободни хората, да бъдат убивани хора? Може би не при всички обстоятелства нещата стоят така. Но тъй като свободата е природа, живеем и се раждаме с нея, когато тя ни бъде отнета от хора, може би единственият път наистина е

ЦЕЛУВКАТА НА ЕЛИЦА СЕВЕКИНКА

В един дъждовен ден на ноември вървах по улица „Раковски“. Беше студено, мрачно. Мокрите листа сякаш се опитваха да препънат забързаните ми стъпки. По улицата нямаше никакви хора. Всеки се беше прибрал на сухо и топло. Може би затова забелязах възрастната жена, която седеше сама на една пейка и гледаше в една точка пред себе си. Приближих се към нея и видях, че е облечена в красиво, но овехтяло палто. Тя излъчваше интелегентност и спокойствие. Попитах я защо стои в дъжда и и предложих да я скрия под чадъра си.

Така се унесох в спомени, че не усетих, че вали – отговори ми тя. – Обичам да сядам на тази пейка и да си спомням времето, когато бях учителка и прикарвах дните си с учениците. Чувствах се пълноценна и обичана. Гордея се с моите ученици, научих ги да бъдат добри хора и да се справят с живота.

Разбрах, че старичката иска да си поговори с някого, затова продължих с въпросите.

–Знаете ли какво се случва днес с тях? Поддържате ли някаква връзка?

–В продължение на много години получавах картички от различни краища на света. Най-вече от Канада. Но напоследък не получавам. Сигурно е заради новите технологии. Аз не мога да работя с тях. Даже телефонът ми е обикновен, но и той все по-рядко звъни – тъжно добави тя.

Дожаля ми за възрастната жена.

–Да ви изпратя до вас-предложих аз.

Тя с радост се съгласи. Тръгнахме заедно под дъжда. Продължавахме да си говорим. Когато стигнахме до тях, ми предложи да се кача с нея, докато спре да вали. Беше толкова щастлива, че има на кого да направи чай и да покаже снимките от албумите си. С любов разказваше за всеки клас, за всеки ученик.

–Те бяха моето семейство – ив делник, и в празник-сподели тихо тя.

ЕСЕННО НАСТРОЕНИЕ

Есента – сладка носталгия
 завладява отново ума;
 Мъгла – бяла илюзия
 захлупва с тих шепот града;
 Запалена свещ с кротко пламъче тлее;
 Топъл пуловер върху раменете лежи;
 Аромат на горещ шоколад
 от притворен прозорец се лее;
 Свита котка върху възглавничка спии
 две ръце, събрани в едно, озаряват мъглата,
 на фона на птичи крила -ято птици
 изчезва в тъмата,
 на път към топли места;
 Студен вятър разхлажда лицата,
 но любовта от вътре гори;
 Две ръце събрани в едно
 И нищо ни би могло да ги раздели.
Дара Ганева XIа клас

жертвата и борбата. Защото другата опция е агонията. До самия край, който ще е неизбежен. Или едното, или другото. Всеки ден е „време разделно“.

Странно е, че свободата на пръв поглед бива взета откън, а човек, за да си я възвърне, трябва да се почувства свободен отвътре. И сякаш не изглежда много честно. Реално погледнато обаче точно преди България да бъде завладяна от Османската империя, българите, изглежда, не се чувстват вътрешно свободни. Те си казват, че са грешни и нахлуването на турците в България и на Балканския полуостров се явява наказание за всичките им грехове. И липсата на вътрешна свобода у българите се оказва пагубна за тях... Трябва ни вътрешна свобода, която ще бъде пътят към външната, голямата, националната, нужно е онова силно желание да кажем „...тайно две-три думи нови/на онез, що влачат тежките окови“...

Свободата е преди всичко революция. Тя събира в себе си Екзарха и Караджата. Така и България не отделя никога Дякона от Апостола. Когато борците за свобода се кълнат да служат на народа и Отечеството, те събират на едно Библията и револвера... И така, Левски събира кръста и камата, Вярата и Борбата – вярата, необходима за да си изградим визия за извоюване на исканото, и борбата – необходима за постигането му. Казано е, че „когато на човек му бъде отказано правото да живее живота, в който вярва, той няма друг избор освен да стане хайдутин“. Обединението на Вярата и Борбата е противно на Христос, който, разпънат на кръста, тъне в оглушителни страдания и възвишени болки. Именно Христовото страдание се превръща в алтернатива на борбата за свобода, но то е сигурен път към смъртта. Няма друго. „Има два пътя – кой ще изберете?“

И днес свободата е конфликтно понятие, и днес плащаме отново цената за безценната свобода, ако въобще някога сме спирани. Тя е вечна кауза и вечна борба. Идеал, за който борбата винаги е актуална. И тогава, и днес, и утре. „Днешният век е век на свободата“.

Кой век?

Всеки век.

Една от снимките ми се стори позната. Замислих се къде съм я виждала.

Тогава се сетих, че майка ми има същата снимка, а жената до мен е любимата и учителка, за която ми е разказвала. Реших да ги изненадам и двете. Обадих и се по мобилния. Казах и, че навън е тъмно, затова я моля да дойде да ме вземе.

Каква беше радостта на двете жени, когато се срещнаха. Имаха толкова общи спомени, толкова щастливи и тъжни моменти заедно.

Разделихме се с обещанието, че отново ще се срещнем на 24 декември, на „нашата пейка“ на улица „Раковски“.

Месец по-късно вървах отново по улица „Раковски“. Беше необичайно слънчево и топло: истинска коледна пролет. В ръцете си държах малко подаръче – нарисувана от мен картичка. Дълго обмисляният поздрав завършваше с пожеланието мамината учителка да бъде до мен в деня, в който аз ще посрещна-като учителка! – своя първи клас. Представях си как влизаме двете в класната стая, как си правим снимка и ...тогава видях скамейката. Изглеждаше странно-моят (уж случайно забравен) чадър и куп разпилени снимки по земята. Наоколо развълнувани хора повтаряха: „дано да се оправи жената, дано...“. В този момент телефонът звънна. Топлият глас на мама ми напомни, че е празник и попита къде съм. Преглътнах сълзите си о отговорих: „Аз съм...Аз съм ...на среща...с бъдещето си...мамо...След 10 минути съм при вас.“

Оставих картичката на пейката, разпънах чадъра и без да забелязвам учудените погледи на хората около себе си, се затичах по улица „Раковски“. Бях сигурна, че тичам към себе си.

Единственото, което не разбрах, бе откъде наред тази слънчева Коледа се взе една снежинка, която въпреки големия чадър успя да кацне на устните ми. Беше най-топлата и вълшебна целувка, която познавах.

Елица Киндалова IXа клас
Специалната награда за къс разказ на международния конкурс
„Марто и Алберто Иполито“, Италия

ПЪТЕШЕСТВЕНИЦИ НА ЛЕТЕН ЛАГЕР
В "СВ. СВ. КОНСТАНТИН И ЕЛЕНА"

Пет незабравими дни , изпълнени с много забавления и емоционални моменти. Деветокласниците няма да забравят разходката с лодка, екскурзиите до Варна и прекрасния курорт Албена, забавните игри и танци всяка вечер. През студените есенни дни с тъга ще си спомнят за ласкавото море , плажния волейбол и безкрайните лудории във водата. Всички ученици са изключително доволни от условията в хотела и инициативните аниматори. Участниците в летния лагер благодарят на господин Желев и госпожа Стоянова, без които това невероятно изживяване нямаше да се случи.

- *Спасай! Ще закъснееш за училище!*
- *Не искам да ходя! Учениците ме мразят, учителите не ме харесват...Кажете ми една причина да отида!*
- *Ти си директорът.*
- ***
- *Тате, ти като малък в моето училище ли си ходил?*
- *Да, защо питаш?*
- *Защото учителят каза , че от 30 години не е видявал такъв идол.*
- ***

Попитали радио „Ересан“:

- *Защо вече няма шицове за Иванчо в училище?*

Радиото отговорило:

- *Защото вече завърши и сега е децупан.*
- ***

Ученици от III „В.Левски“ попитали радио „Ересан“:

- *Можем ли да избегнем шест при Панишалаков?*

Радиото отговорило:

- *Невъзможно. При него шестовесте са неопмениями като данъците и смъртта.*
- ***

Две съседки от блок 7 стоят на балкона и си говорят:

- *А бе съседке, какъв е този гъст дим, да не би да има пожар?*

- *Не бе съседке, учениците от III са в междуучастие и пушат.*
- ***

- *Забелязал ли си, че напоследък магазините се извълиха с иешински набозени хора? Влизам , гледам , кръсвам се и възкликвам: „Боже, боже...какви цени!“*

Задали един и същ въпрос на ученик, икономист и адвокат:

- *Колко прази 3+3?*

Ученикът веднага отсърнал:

- *3+3 е равно на 6.*

Икономистът отговорил:

- *Какво е станало през 1837 година? - пита учителката по история.*

- *Родил се е Васил Левски - отговоря Мишко.*

- *А какво се е случило през 1840 година?*

- *Васил Левски е станал на три години! - продължава Мишко.*
- ***

В час по химия учителката пита:

- *В какво се разтварят мазнините?*

- *Как в какво? В мизана , госпожо!- отговаря ученикът.*
- ***

Бащата, сърдито:

- *Иванчо! Обясни ми - защо имаш двойки по всички предмети освен по география?*

Иванчо отговаря:

- *Защото по география още не са ме изпитвали.*
- ***

- *Вероятно е 6, но може да бъде и 7, зависи от икономическата конюнктура.*

Адвокатът завършил вратата, седнал на стола си, помислил малко и отговорил с въпрос:

- *А ще колко искате да прази?*

Главен редактор: Панайот Марев

Редактори: Магдалена Йовчева; Никол Колева; Ивена Христова; Илица Киндалова

Компютърна обработка: Мария Николова; Божидар Станков; Виктор Видев